

Årsberetning for Den Danske Israelsmission Fredericia den 24. marts 2007

Af formanden Kai Kjær-Hansen

Vi vil, som vi plejer ved vore årsmøder, først mindes de venner af Israelsmissionen, som siden sidste årsmøde er afgået ved døden. Hermed tilkendegiver vi vores respekt og taknemmelighed mod dem, som – ofte gennem et langt liv – har vist troskab mod Israelsmissionens sag. Jeg vil derfor bede forsamlingen rejse sig og et øjeblik i stilhed mindes disse venner af Israelsmissionen. *Æret være deres minde!*

Påske og anti-påske

Israelsmissionens årsmøde falder som sædvanlig tæt op ad påske. Det er en tilfældighed. Derimod var det ikke en tilfældighed, at det såkaldte *Judasevangelium* blev offentliggjort på koptisk og engelsk kort tid før påske 2006. Heller ikke, at filmen *The Lost Tomb of Jesus* har fået verdenspremiere her kort tid før påske i år. Bag dette ligger en nøje planlagt timing, hvilket der naturligvis ikke er noget forkert i, når man vil have sit budskab ud. Begge dele er anti-påske.

Hvad har dette med Israelsmission at gøre? En hel del. Har Judasevangeliet nemlig ret, så lad os nedlægge vores jødemission. Jo før jo bedre. Og har den amerikanske filmproducent James Cameron ret i, at Jesu familiegravsted er fundet med knoglerester af bl.a. Jesus, hans kone Maria Magdalene og Judas, ægteparrets fælles søn, så lad os da være ærlige og sige, at vores kristentro bygger på en løgn. Der er intet alternativ. Og hvorfor spille vores liv og kræfter på at bringe en løgn til Guds ejendomsfolk Israel. Nogle af os kunne måske endog blive fristet til at gå over til den del af jødedommen, som stadig har bevaret troen på, at Gud ved dagens ende skal oprejse “nogle til evigt liv, andre til forhånelse, til evig afsky,” som det lyder i Daniels Bog 12,2.

Judasevangeliet og opstandelse

Når det drejer sig om *Judasevangeliet*, er det bedømt ud fra de fire kanoniske evangelier slet ikke et evangelium. Det hører en anden verden til, ikke evangeliernes verden. Helten er Judas Iskariot. Hans heltegerning er, at han hjælper Jesus til at dø. Jesu sjæl er på gnostisk vis indesparret i kroppens fængsel. Jesus kommer ud af dette fængsel ved, at Judas overgiver ham til døden. I Judasevangeliet er der ikke tale om, at Jesus dør for menneskers skyld. Heller ikke at Gud oprejser ham fra de døde. Det samme gælder for Thomasevangeliet, som i visse kristne kredse synes mere stuerent. Ingen af disse evangelier har meget til overs for skabelsens Gud, Israels Gud. Skabelse er stort set en misforståelse. Frelse består i erkendelse af ens egen guddommelige oprindelse. Anderledes er det i evangeliet om Jesus fra Nazaret. Han tilvejebringer frelse ved sin stedfortrædende død på denne jord. Og Gud sætter sit blå stempel på hans gerning ved at oprejse ham fra de døde. Dette har også betydning for *nutiden*. Idet vi både ser bagud og fremad, både fastholdes af, hvad Gud har gjort og hvad Gud vil gøre, kan vi leve livet i kærlighed til Gud med fordringen om at elske vor næste som os selv.

Jesu legemlige opstandelse er ikke det samme som genoplivelse. Jairus' lille datter, enkens søn fra Nain og Lazarus oplevede ikke en opstandelse; de blev genoplivet, atter vakt til live; de døde igen og venter på opstandelsens morgen i deres grave. Anderledes er det med Jesu opstandelse. Han blev ikke vakt til live for så senere at skulle dø. Uden hans legemlige opstandelse er der intet håb for os om en legemlig opstandelse på den yderste dag. Håbet om vores opstandelse er uløseligt knyttet til hans opstandelse. Fanfaren i Det Nye Testamente er, at vi har opstandelsens morgen i vente, på grund af Kristus og sammen med Kristus. Og dette håb føler vi os forpligtet på fortsat at dele med jøder.

Jesu knoglekiste og opstandelse

På Jesu tid blev døde ikke begravet i jorden, men blev ofte lagt i en klippegrav. Når legemet var gået i forrådnelse, blev knoglerne samlet sammen og lagt i en lille kiste eller stenkasse. En sådan kiste kaldes ossuarium, hvilket blot betyder knoglekiste. I Jerusalem og omegn er der fundet mange sådanne ossuarier, ofte med dekorationer og inskriptioner med blandt andet den afdødes navn.

I begyndelsen af 1931 holdt den kendte jødiske arkæolog E.L. Sukenik et foredrag for kolleger i Berlin. Her kom han bl.a. ind på en gravinskrift, som lød "Jesus, søn af Josef". Og straks blev det proklameret i Radio Berlin, at Jesu grav var fundet. En sådan sensationel udnyttelse i medierne af denne inskrift tog Sukenik kraftigt afstand fra.

Og i år forsøger så den kendte filminstruktør James Cameron at skabe opstandelse med en film, der genremæssigt betegnes som "dokumentar", men snarere er spekulation. Der er ingen grund til at gå i detaljer. Det er og forbliver gætværk at hævde, at Jesu familiegrav er fundet. Personnavnene på de fundne ossuarier er ganske almindelige – det gælder også Jesus-navnet, på hebraisk *Jeshua*. Dna-prøver, der er taget, kan naturligvis ikke bevise, at nogle af knogleresterne hører Jesus til og andre Maria Magdalene, som skulle være gift med Jesus. Den israelske forsker, der har udgivet rapporten om udgravningen åbner ikke en lille kattedør for, at det skulle være Jesus og hans familie, der er begravet her, men finder det både arkæologisk og historisk helt usandsynligt.

James Cameron har givet sit bidrag til at modbevise Jesu opstandelse. På ét punkt er hans film dog med til at skærpe problemstillingen om Jesu opstandelse. Cameron er klar: *Hvis* Jesu knoglerester ligger i en knoglekiste i Jerusalem kan, Jesus ikke være legemligt opstanden.

På det punkt har James Cameron ret. Alle jøder i Jerusalem på Nytestamentes tid ville være enige med Cameron, både dem der ikke troede på, at Jesus var Messias, og dem der troede det.

Det mest mærkværdige er, at nogle kristne teologer op gennem det 20. århundrede og i dag ikke synes at have de store problemer her, og at det for dem hverken gør fra eller til, om Jesus stadig ligger i en grav eller knoglekiste i Jerusalem.

Opstandelse og historisk løgn

Svend Andersen, professor i teologi ved Århus Universitet, er blevet spurgt, hvad det betyder for ham, hvis Jesu jordiske rester i dag ligger i en kiste i Israel. Hertil svarer han, at Jesu opstandelse ikke er en "historisk kendsgerning, det er ikke noget vi kan bevise, og derfor vil fundet af Jesu grav heller ikke røkke en tøddel ved min opfattelse af opstandelsen... Men opstandelse betyder ikke, at Jesus blev levende igen, som et menneske." Alligevel vil han ikke opgive evangeliets trøst: "Han (Jesus) gør sin virkning, han er til stede i nadveren, og vi kan tale til ham." (Kristeligt Dagblad 3.3.07).

Det er sagt før. Og hvad jeg her siger er – uden teologisk latin – også sagt før: så bygger kristendommen i sit udgangspunkt på en historisk løgn. Så er de første vidner svindlere og bedragerere. Måske fromme sådanne og givetvis velmenende, men dog svindlere.

De er døde og kan ikke tage til genmæle. Så må vi andre gøre det.

Udsagnene "Jesus er død og begravet" og "Jesus er opstået"/ "Gud opvakte Jesus fra de døde" er udsagn, som findes blandt de første Jesus-troende i 30'ernes Jerusalem. Det sidste er ikke mindre "historisk" end det første. Udsagnene lød i Jerusalems gader kort tid efter Jesu død, og som sådan kan de gøres til genstand for historisk undersøgelse og kritik.

Udsagnet "Jesus er opstået" beviser som isoleret historisk udsagn ikke, hvorvidt han faktisk, i "virkeligheden", gik ud af graven i legemlig skikkelse; "legemlig", dvs. i kontinuitet med manden fra Nazaret og dog på en mysteriefyldt måde også transformeret.

Men udsagnet kan ikke ignoreres, når man historisk vil forsøge at forstå de første Jesus-troendes tro samt den kristne tros opståen. At "Jesus er død og begravet" og at "Gud oprejste ham fra de døde" hører med til de ældste lag i den kristne tradition. Det er en historisk konstruktion at påstå, at udsagnet "Gud oprejste Jesus fra de døde" hører en langt senere tid til. Man er på solid historisk grund, når man siger: Fra første begyndelse hørte Jesu legemlige opstandelse med til den oprindelige kristne tro.

En sådan legemlig opstandelse forudsætter for de vidner, vi taler om, at Jesu grav var tom. Det er papir-analyse – og meget vestligt tænkt – at hævde, at de første Jesus-troende godt kunne leve med, at Jesu jordiske rester lå i en nærliggende grav i Jerusalem, og så *samtidig* proklamere Jesu legemlige opstandelse – med alt hvad det indebar. Det er ikke den tomme grav, der skal "bevise" opstandelsen; det er tværtimod opstandelsen, der forklarer, at graven er tom. Uden tom grav ingen opstandelsestro for disse første vidner.

At Jesu grav var tom, var Jesu venner og modstandere i 30'ernes Jerusalem enige om. De havde divergerende meninger om "hvordan" og "hvorfor". Ingen havde været til stede, da den påståede opstandelse fandt sted. Det er muligt, at der må findes et andet begreb end "historisk" om dette. For de første Jesus-troende var det imidlertid noget, der fandt sted "i virkeligheden", i historiens rum, og var en Gudshandling i denne verden. Jesu opstandelse opstod ikke som en idé i deres hoveder.

Opstandelse, tro og vantro

Forud for Jesu død har vi desillusionerede disciple, og ikke blot det, men deres tro til Jesus ligger i ruiner, fordi han ikke vil være Messias på deres betingelser. Nogle få uger efter forkynder de frimodigt og uforfærdet, at Gud har opvakt Jesus fra de døde. Dette omsving kræver en historisk forklaring. Mange er givet uden reference til Jesu legemlige opstandelse, og ingen af dem er vandtætte. Men ofte præsenteres de, som om de næsten historisk set er vandtætte.

Hellere ikke disciplenes forklaring, at Gud opvakte ham fra de døde, er historisk vandtæt. Historiske argumenter alene kan ikke "bevise" – eller få nogen til at tro på – Jesu legemlige opstandelse. Men historiske modargumenter kan sætte spørgsmålstegn ved de holdninger, der har ført til udbredt skepticisme vedrørende Jesu legemlige opstandelse.

Når nogen mener, at det med historiske argumenter står 1-0 til det synspunkt, at Jesus *ikke* er opstået, må det gøres gældende, at den "føring" ikke holder. Med historiske argumenter er stillingen ret besat 0-0 eller 1-1.

Om det bliver et "ja" til Jesu opstandelse? Det afgøres i *tro*. Om det bliver et "nej" til Jesu opstandelse? Det afgøres også i *tro*. Vantro er nemlig også en form for tro.

Men dette ændrer intet ved, at Jesu legemlige opstandelse fra første færd hørte med til de første Jesus-troendes forkyndelse. Og uden en sådan kan det formodes, at "kristendommen" hurtigt var afgået ved døden.

For nogle hører det naivitetsens verden til at fastholde troen på Jesu legemlige opstandelse. For mig er det mere naivt at tro, at kristentroen vil have en fremtid uden en frimodig forkyndelse af Jesu – og dermed af vor egen fremtidige – opstandelse sammen med ham.

For mig er det uforståeligt, at man som kristen vil bevare evangeliets trøst og glæde, selv om dette bygger på en – uden teologisk latin – historisk løgn.

Og jeg har svært ved at forestille mig, at et så amputeret budskab kan få en jøde til at blive en Jesus-troende jøde.

I den korsfæstede og opstandnes fodspor

Det gode budskab om den korsfæstede og opstandne Jesus har vi fået gennem de første Jesus-troende jøder. Dette var centrum i deres forkyndelse. En ny tid var oprundet. Igennem Jesus havde Gud besøgt sit folk. Jesus var Israels Messias. Med ham var den messianske tid oprundet. Det betød godt nyt også for hedningefolkene.

Derfor glæder vi os i Den Danske Israelsmission over, at der stadigvæk er jøder, der kommer til tro på Israels Messias. På verdensplan vokser den messianske bevægelse, nej, ikke eksplosivt, men den er dog i vækst.

Vi stiller os bag den messianske bevægelse. Der findes også i denne afarter, som vi sammen med hovedstrømmen af messianske jøder tager afstand fra; men det ændrer dog ikke ved, at Jesus-troende jøder som sådan kan regne med vores støtte – selvfølgelig også dem der ikke har en luthersk teologi, og dem er der flest af i den messianske bevægelse, i Israel såvel som i diasporaen.. Vi ved, hvem vi selv er som lutheranere, men som bevægelse – og i praksis – er vi i konfessionel henseende “brede”. Vi har det i hvert fald bedre med at være sammen med ikke-lutheranere, der tror på Jesu legemlige opstandelse og genkomst end lutheranere, der benægter dette.

Når de Jesus-troendes virke og demokratiske rettigheder trues eller angribes i den demokratiske stat Israel, stiller vi os bag dem. Vi forstår stadigvæk ikke, at en lang tids chikane mod den lille messianske menighed i ørkenbyen Arad ikke er blevet stoppet af de israelske myndigheder. Vi holder af Israel, så meget, at vi også tør kritisere Israel. Vi har ikke opgivet håbet om bedre tider for de stridende parter i Mellemøsten. Vi vil ikke lade forhåbninger om Jesu snarlige genkomst gøre os passive, så vi ikke fortsat kæmper for ret og retfærdighed på det menneskelige plan mellem de stridende parter.

Sammen med Jesus-troende jøder udgør vi som kristne et folk, der venter Jesu andet komme. Da skal alt blive godt. Ultimativt godt. Inden da beder vi om, at vi i tro på Jesu opstandelse må være trofaste mod evangeliets forpligtelse om at bringe evangeliet til det jødiske folk og tale forsoningens sag blandt jøder og palæstinensere i Mellemøsten.

Arbejdet i Israel

I året, der er gået, er der ikke taget initiativ til nye og opsigtsvækkende projekter i Israel. Vi har bestræbt os at leve op til de forpligtelser, som vi allerede har over for “gamle” projekter og “gamle” samarbejdspartnere. Vi ville gerne have ydet endnu mere støtte til disse, dersom vi havde haft økonomisk mulighed for det.

Gamle samarbejdspartnere

Igennem Israelsmissionens Avis og på hjemmesiden er der løbende blevet orienteret om de arbejdsgrupper, vi støtter op om.

Det gælder *Ebenezer-hjemmet* i Haifa, *Bibelarbejde* gennem bibelbutikker, *studenterarbejdet* på forskellige studiesteder, *Caspari Center* i Jerusalem samt forsoningsarbejdet *Musalaha*, hvor Louise Bækgaard Thomsen gør et solidt arbejde som sekretær, og hvor Hanna B. Hovaldt og Louise Jensen siden efteråret har arbejdet i forsoningens tjeneste blandt unge i området.

Immanuel Kirken, Jaffo

Bag Immanuel Kirken i Jaffo står den nordiske paraplyorganisation *Joint Mission to Israel*, som vi er del af. Siden 2004 har præsteparret heddet Vicka og Jan Mortensen.

Jan Mortensen holder to ugentlige gudstjenester. Dels om lørdagen, hvor den hebraisktalende menighed samles med omkring 30 deltagere; dels om søndagen, hvor den engelsktalende menighed samles med omkring 20 deltagere. I året, der er gået, er det lykkedes at danne et fælles menighedsråd.

I ugens løb er der forskellige aktiviteter. Vicka Mortensen står fx som leder af en bibelstudiegruppe for kvinder, og den danske volontør Sanne Dyssegaard Pedersen er korleder og afløser som organist. Hun vender tilbage til Danmark til sommer og har om nogen været langtids-volontør for Israelsmissionen, hvilket vi skylder hende megen tak for.

Meget glædeligt er det, at Jan Mortensen løbende har nogle til dåbsundervisning. Nej, ikke i dusinvis, men dog er der nogle, som beslutter sig for dåb i Jesu navn. Hvilken glæde og opmuntring til fortsat arbejde.

Immanuel Kirkens tårn rager op i bybilledet og er synligt for enhver. Mange israelere besøger kirken; gennemsnitligt er der 150 grupper om året med et besøgstal på omkring 4.500. Ved gudstjenesten sidste juleaften var der over 200 deltagere, heraf mange israelere, der ellers ikke går i kirke. Helt specielt var det, at et jødisk pigekor deltog ved denne gudstjeneste. Også til den kommende påske vil dette pigekor medvirke ved gudstjenesten, som naturligvis indbefatter tekster fra Det Nye Testamente, prædiken og messianske sange.

Også på andre måder er Immanuel Kirken blevet eksponeret. En af medarbejderne, Johannes Elgvin, blev i julen interviewet på israelsk tv. Og et medlem af kirkens kor deltog i tv-sangkonkurrencen "Stjerne for en aften". Ganske vist blev han "kun" nummer 7, men han fik herigennem lejlighed til at vidne om sin tro på Jesus, hans "stjerne" og henvise til Immanuel Kirken. Som Jan Mortensen skriver: "hans vidnesbyrd om den sande stjerne i *hans* liv hænger stadig i luften."

Familien Mortensen har forlænget deres ansættelse til 2009, hvilket vi naturligvis glæder os over.

Den Danske Kirke i Jerusalem

I Jerusalem holdes der fortsat danske gudstjenester mindst to gange om måneden og ved højtiderne. De fleste af disse holdes af Hans-Ole Bækgaard, nogle dog af Jan Mortensen. Deltagerantallet ligger på omkring 25 i gennemsnit. Desuden holdes der en række åbent-hus-arrangementer med bibeltimer og foredrag, og Hans-Ole Bækgaard og hans medarbejdere tilbyder en lang række ekskursioner både i Jerusalem og ude i landet.

I sin årsrapport udtrykker Hans-Ole Bækgaard stor glæde over at kunne virke som dansk præst i Jerusalem, både blandt kirkevante og kirkefremmede. I foråret 2006 oplevede man eftervirkningerne af de danske Muhammed-tegninger. I sommeren 2006 kom Libanon-krigen, som måske fik nogle unge danskere til at fravælge et job som volontør gennem Meet the People-projekter, som Lene Jensen, IU's formand kommer nærmere ind på.

Sammen med Martin og Mette Hornstrup, henholdsvis kirkevolontør og ungdomsmedarbejder siden sommeren 2006, er der både oprettet en dansk kirkeklub for 5-12-årige samt en legestue for 2-5-årige.

Hans-Ole Bækgaard er i øvrigt en flittig skribent på Israelsmissionens hjemmeside.

At Israelsmissionen fortsat satser på et danskerarbejde i Israel er der flere gode grunde til. Gudstjenester og kristent fællesskab for danskere, der er vant til et sådant fællesskab i Danmark er med til at bevare dem i troen også i det såkaldte Hellige Land, hvilket ikke er en selvfølge. Danskere, der i Danmark kun har et perifert forhold til kirken, møder gennem Den Danske Kirke i Jerusalem udfordringer, som undertiden får dem til at ændre deres eget forhold til den kristne tro. De udfordres til at have et nuanceret forhold til konflikten i Israel. De indbydes til at møde både palæstinensiske kristne og messianske jøder. De introduceres til det, der er Israelsmissionens hovedformål, nemlig at bringe evangeliet til det jødiske folk – og gøre det i kærlighed til dette folk, fra hvem vi fik evangeliet. På længere sigt danner Israelsmissionens arbejde i Den Danske Kirke i Jerusalem en fødelinje til Israelsmissionens Unge.

Det danske menighedsarbejde er også til glæde og gavn for fastboende danskere i området og støttes fortsat af Danske Sømands- og Udlandskirker (DSUK).

Lejlighed i Jerusalem

I Jerusalem har vi en god lejlighed, hvor præsten Hans-Ole Bækgaard og skiftende volontører bor. Den danner den fysiske ramme for en mængde aktiviteter. Og selvfølgelig koster den penge at leje. Så mange, at Landsstyret er besluttet på at købe en lejlighed, dersom man kan få myndighedernes godkendelse. Dette er ikke en helt enkel sag, men der arbejdes fortsat med sagen gennem en israelsk advokat.

Volontører

I Israel har syv volontører arbejdet for Israelsmissionen eller Israelsmissionens Unge siden sidste årsmøde. Fra deres foresatte hører vi meget gode ord om deres indsats.

Hjemkommet i sommeren 2006 er

Filip Kildeholm Jensen: Kirkevolontør, Jerusalem.

Nye fra sommeren 2006 er

Martin Hornstrup: Kirkevolontør, Jerusalem.

Mette Hornstrup: Ungdomsmedarbejder, Jerusalem.

Hanna Hovaldt: Medarbejder ved Musalaha, Jerusalem.

Louise Jensen: Medarbejder ved Musalaha, Jerusalem.

Stadig arbejdende er

Sanne Dyssegaard Pedersen: Volontør og organistafløser, Jaffo.

Louise Vibjerg Thomsen: Sekretær ved Musalaha, Jerusalem.

Arbejdet i Danmark

Afgående og ny generalsekretær

Årsskiftet mellem 2006 og 2007 indebar et skifte på posten som generalsekretær. Efter 11 år som generalsekretær for Israelsmissionen valgte Heinrich W. Pedersen først at ansøge Landsstyret om en tremåneders orlov i september, oktober, november 2006, hvor han

fungerede som præst i Tyrstrup og Hjerndrup sogne. Under orlovsperioden søgte han den ledige præstestilling i Nørup ved Vejle og fik den per 1. december.

Heinrich W. Pedersens afgang som generalsekretær skyldes lykkeligvis ikke en intern konflikt i Israelsmissionen, men er et udtryk for et naturligt ønske om at prøve noget nyt efter at have ledet Israelsmissionen i 11 år, hvilket faktisk er en ellevedel af Israelsmissionens samlede historie.

Når han selv ser tilbage på denne tid, udtrykker han glæde og taknemlighed over, at han har fået lov til at være med til at føre en ungdomsgruppe i Israelsmissionen til et organiseret ungdomsarbejde, hvilket blev til IU; og at han var med til at danne projektet Jøder i Østen, hvor unge israelere mødes med evangeliet; og at være med i processen med at udvikle Ebenezer-hjemmet i Haifa fra at være et skandinavisk til at være et israelsk plejehjem; samt at deltage sammen med samarbejdsorganisationer i dannelsen af Joint Mission to Israel, der driver arbejdet i Immanuel Kirken i Jaffo.

I Israelsmissionens Avis har jeg udtrykt Landsstyrets tak til den afgående generalsekretær, men jeg gentager det gerne her ved årsmødet. I mine formandsberetninger gennem disse år har jeg flere gange nævnt, at vi er taknemmelige over, at Heinrich W. Pedersen ikke har følt sig hævet over at stå i spidsen for en blandet landhandel og også udført arbejde, som man almindeligvis ikke forventer, at en generalsekretær skal udføre. Men sådan er betingelserne i et lille missionselskab som Israelsmissionen. Også for den nye.

Efter stillingsopslag i Israelsmissionens avis i oktober måned, valgte Landsstyret på sit møde den 6. november 2006 blandt ansøgerne Bodil F. Skjøtt som ny generalsekretær med tiltrædelse 1. januar 2007. Hermed har vi fået en ny, kompetent leder, som ikke er ny i Israelsmissionens sammenhæng, idet hun blandt meget andet har været præstekone i Jerusalem og medarbejder ved Caspari Center i tiden 1989-1999. Efter familiens tilbagekomst fra Israel har hun været konsulent for Israelsmissionen; gennem alle årene har hun været en flittig skribent i Israelsmissionens Avis. Internationalt nyder hun stor anerkendelse for sit arbejde med tidsskriftet *Mishkan* og er om noget en person, der formår at skabe relationer og at netværke.

Bodil F. Skjøtt er blevet præsenteret i Israelsmissionens Avis, så jeg nøjes med her at byde hende velkommen og udtrykke Landsstyrets forventning om et godt og velsignet samarbejde, så vi fortsat kan opfylde vort hovedformål, nemlig at dele evangeliet med jøder og støtte messianske jøder.

Sekretariat og medarbejdere

Israelsmissionens sekretariat er lille, og under Heinrich W. Pedersen orlov bestod det af ungdomssekretær Miriam Vibjerg og Jeanette Wind. Generalsekretæren stak dog næsten dagligt hovedet indenfor på sekretariatet. Jeanette Winds kvote blev sat op med hensyn til hendes arbejde for Israelsmissionen; hun arbejder også på deltid for Israelsmissionens Unge. Begge skylder vi en stor tak, dels for deres ekstra arbejde i overgangsperioden og dels for den entusiasme, de lægger for dagen for Israelsmissionens sag.

Kai Kjær-Hansen er fortsat deltidsansat som redaktør og konsulent. mv. En række opgaver varetages af såkaldte arbejdsgrupper for at aflaste sekretariatet; disse grupper består såvel af folk i som uden for landsstyret. Vi har stadig brug for frivillig indsats. Om Elisabeth Serners arbejde i København fortæller Lene Jensen senere.

Samarbejdet i YM-huset

Ikke mindst som et lille missionselskab glæder vi os over at dele hus med tre andre missionselskaber, og ikke nok med det, men vi deler også personer, som fx Bente Skovsgaard, som på udmærket vis varetager opgaven som bogholder for vores regnskab. Det såkaldte fælleskontor, et administrativt samarbejde mellem de fire selskaber angående regnskab mv., fungerer så godt, at man er begyndt at se på, om der er andre områder, hvor et tilsvarende samarbejde kan komme på tale uden, at det påvirker de pågældende selskabers særlige identitet.

Gennem en række møder rundt omkring i landet, ved sognemøder og i missionshuse, har vi kunnet informere om Israelsmissionen, dens formål og arbejde. Vi beder vore venner om at være med til at skaffe os endnu flere møder. Foredragsfolder kan rekvireres fra sekretariatet.

Israelsmissionens Avis udkom i 2006 med seks numre. Avisen blev trykt i et oplag på 5.100 ex. Birger Petterson, Skjern, yder fortsat på frivillig basis redaktøren stor hjælp.

Israelsmissionens Hjemmeside, som deles med IU, er i årets løb blevet bedre. Men det er ingen hemmelighed, at den kunne blive langt bedre. Hertil kræves ressourcer, penge såvel som personer, hvilket vi ikke i tilstrækkelig grad har kunnet finde. Spørgsmålet om forbedring på dette felt arbejdes der fortløbende med.

Nyt fra Jaffo redigeres af Jan Mortensen og udsendes med jævne mellemrum og fortæller om arbejdet ud fra Immanuel Kirken i Jaffo.

Nyt fra Jerusalem redigeres tilsvarende af Hans-Ole Bækgaard og fortæller om arbejdet i Jerusalem.

Ved henvendelse til Israelsmissionens sekretariat kan man få disse nyhedsbreve tilsendt, enten på mail eller med posten.

Israelsmissionens landsstyre

Til Israelsmissionens landsstyre skulle der i år vælges én person. Ved fristens udløb var der kun opstillet én kandidat, nemlig Kai Kjær-Hansen, som hermed er genvalgt.

Landsstyret er således uændret i forhold til sidste årsmøde og består af følgende medlemmer: Kai Kjær-Hansen (formand), Flemming Markussen (næstformand), Henning Lysholm Christensen, Peter Østergaard Jacobsen, Hanne Skjølstrup Mikkelsen, Jørgen Hedager Nielsen, Erik Nikolajsen og Ólafur Felix Ólafsson.

Ny konstituering for landsstyret vil finde sted ved førstkommande møde i september.

Israelsmissionen og Israelsmissionens Unge

Vi glæder os over det fortsatte gode samarbejde med Israelsmissionens Unge – både herhjemme og i Israel. Sammen ser vi det som en udfordring at dele evangeliet med jøder. Og vi hjælper hinanden, hvor vi kan, og hvor det er naturligt med hensyn til projekter og volontører. IU's formand, Lene Jensen, skal efterfølgende give sin formandsberetning. Hun har været IU-formand siden sommeren 2004, men træder nu ud af IU's bestyrelse. Til hende såvel som til den fratrådte ungdomssekretær, Ulrik Jensen, skal der lyde en stor tak for indsatsen, som også har bestået i at levere gode bidrag i forbindelse med deltagelse i Landsstyrets møder.

Økonomi og årsregnskab 2006

Budgettet for 2006 var på ca. 1,8 millioner kroner. Der var budgetteret med et underskud på omkring 60.000 kroner. Resultatet blev et lidt større underskud end budgetteret, nemlig på kr. 104.270.

Dette underskud hænger bl.a. sammen med, at der i 2006 kun indgik 20.000 kroner i arv og testamentariske gaver. I 2000 oprettede vi en såkaldt testamentekonto fordi størrelsen af testamentariske gaver er meget svingende fra år til år, og besluttede, at i et år, hvor man ikke havde modtaget 150.000 kroner, kunne differencen tages fra denne testamentekonto. Men nu er testamentekontoen tømt. Tilskud fra en samarbejdsorganisation er også blevet halveret med 30.000 kroner.

Af offentlige tilskud modtager vi 134.000 kroner. Med andre ord: Langt den største del af vore indtægter kommer fra Israelsmissionens venner. Det er opmuntrende, at de "almindelige gaver" viser en lille opadgående kurve. Den håber vi kan fortsætte i de kommende år. Hertil kræves nok også flere venner. Vi har brug for hjælp til at få sådanne. Det kan bedst gøres, hvis venner af Israelsmissionen anbefaler vores arbejde til venner og familie.

Til det økonomiske billede hører også, at Israelsmissionen har været med til at kanalisere ikke ubetydelige beløb til det forsoningsarbejde, der udføres gennem bevægelsen Musalaha gennem Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling (DMR-U). Disse beløb er naturligvis holdt uden for Israelsmissionens regnskab, men er kommet forsoningsarbejdet til gode.

Til trods for vort underskud har vi i året 2006 ikke sendt "nødråb" ud. Vi har løbende fortalt om vore aktiviteter i Avisen og sendt Direct Mails til vore venner. Så: Israelsmissionen lever af gode venners bidrag og støtte. Den støtte vil jeg gerne udtrykke tak for.

Interesserede kan rekvirere det fulde regnskab fra sekretariatet.

Ni måneder til jul

I dag er der ni måneder til jul. Og i morgen er det Mariæ Bebudelsesdag, så i år svarer kirkeår og graviditetslængde til hinanden. Enhver, der har været i Fødselskirken i Betlehem ved, at man ikke kommer derind, hvis man ikke vil bøje sig. Åbningen til kirken er lille. Man kommer heller ikke ind i inkarnationens mysterium, hvis man ikke vil bøje sig. Heller ikke ind i korsets mysterium og heller ikke ind i den åbne gravs og opstandelsens mysterium, hvis man ikke vil bøje sig og i ydmyghed og taknemmelighed modtage, hvad Gud herigennem og i sin nåde skænker os.

Og man kommer ikke langt i jødemission uden ydmyghed og erkendelse og bekendelse af kirkens synd over for det jødiske folk gennem tiderne. Men man kommer slet ikke nogen vegne, dersom man holder budskabet for sig selv.

I håbet om, at vi i ydmyghed kan fortsætte med at række jøder evangeliet om den korsfæstede og opstandne Jesus, takker jeg for støtte og forbøn for Israelsmissionens medarbejdere i det år, der er gået, og inviterer til fortsat engagement og arbejde for, at endnu flere jøder må tage imod evangeliet om ham.

Han – Jesus – er opstanden! Ja, han er sandelig opstanden!